

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 406/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Loacker Recycling, s. r. o.**, Cesta do Hanisky 11, Košice, IČO 35 913 851, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s. r. o., Bočná 10, Košice, IČO 36 863 017, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Mareka Dubovského, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 33/2021 zo 14. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Obdo 33/2021 zo 14. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka vystupovala v právnom postavení žalovanej proti žalobcovi [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), správcovi úpadcu [REDACTED] (ďalej aj „úpadca“ alebo „dlžník“) v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“).

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 30 Cb 3/2019-134 z 29. januára 2020 určil, že právne úkony úpadcu sú proti konkurzným veriteľom úpadcu neúčinné a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť

do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu v sume 15 000 eur. Okresný súd považoval za preukázané, že úpadca hradil v prospech sťažovateľky faktúry v celkovej hodnote 15 000 eur, pričom v čase ich úhrady mal viaceré nesplnené záväzky po lehote splatnosti voči viacerým veriteľom, ktorých pohľadávky bol povinný uspokojiť podľa schváleného reštrukturalizačného plánu. Dotknutí veritelia si svoje pohľadávky prihlásili aj do konkurzu. Úpadca v čase vykonania odporovaného právneho úkonu nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť a pri zachovaní odbornej starostlivosti si musel byť vedomý, že príjem z ním vykonávanej činnosti nebude postačovať na plnenie schváleného reštrukturalizačného plánu. Napriek tomu úpadca nepodal bezodkladne návrh na vyhlásenie konkurzu a majetok nepoužil na kolektívne a pomerné uspokojenie pohľadávok všetkých svojich veriteľov. Z účtovných závierok úpadcu bolo zrejmé, že jeho vlastné imanie sa dlhodobo pohybovalo v záporných číslach. Okresný súd vyhodnotil, že žaloba správcu bola podaná včas. Sťažovateľka v konaní pred okresným súdom nepredložila žiadne dôkazy a k žalobe sa nevyjadrila.

4. Na odvolanie sťažovateľky Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4 CoKR 19/2020 z 13. októbra 2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. K sťažovateľkou namietaným skutkovým okolnostiam odvolací súd poukázal na § 366 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vyhodnotil, že neboli splnené podmienky na uplatnenie novôt v odvolacom konaní, sťažovateľka sa vlastným pochybením nevyjadrila k žalobe pred súdom prvej inštancie, preto v tejto fáze konania už na jej vyjadrenia nebolo možné prihliadať.

5. Sťažovateľka namietala aj nesprávne právne posúdenie a uviedla, že v prejednávanej veci išlo v zmysle § 59 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) o prípad, keď sa odporovalo právnomu úkonu, ktorým dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu, s tým, že jej pohľadávka bola splatná ešte pred vyhlásením konkurzu, preto nebolo možné účinne odporovať jej úhrade. K týmto námietkam odvolací súd uviedol, že zvýhodňujúcim právnym úkonom na účely tohto zákona je aj právny úkon, ktorým úpadca inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom, čo zodpovedá poslednej možnosti zakotvenej v § 59 ods. 1 zákona o konkurze.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadla sťažovateľka dovolaním, ktorého prípustnosť odvodzovala od § 420 písm. f) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj od § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP sťažovateľka poukázala na procesné pochybenia sprevádzajúce konanie na oboch inštančných stupňoch, ktoré súviseli s jej procesnou pasivitou pred okresným súdom a následným nepripustením jej skutkových tvrdení v odvolacom konaní. Rozsudok odvolacieho súdu bol pre ňu aj prekvapivým rozhodnutím, keďže presnú právnu kvalifikáciu skutkovej podstaty, ktorá bola aplikovaná na jej prípad, sa dozvedela až z rozsudku odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nešpecifikoval, o ktorý prípad zvýhodňujúceho právneho úkonu v zmysle § 59 ods. 1 zákona o konkurze ide. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľka sformulovala dve právne otázky. Prvou sa dopytovala, či je splnenie záväzku

jedného z veriteľov, ak k nemu došlo počas úpadku dlžníka, zvýhodňujúcim právnym úkonom v zmysle § 59 ods. 1 zákona o konkurze, aj keď nešlo o peňažnú pohľadávku splatnú až vyhlásením konkurzu. Druhá dovolacia otázka sa týkala možnosti v konkurze úspešne odporovať právnemu úkonu, ak ním nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka.

8. Dovolací súd sťažovateľkou podané dovolanie napadnutým uznesením odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP ako neprípustné.

9. K namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP najvyšší súd poukázal na závery oboch nižších súdov, pričom podľa jeho názoru okresný súd náležite zistil skutkový stav, na ktorý aplikoval príslušnú právnu normu, a to § 59 ods. 1 zákona o konkurze. Odvolací súd sa stotožnil s jeho závermi a na zvýraznenie správnosti týchto záverov rozvinul právnu argumentáciu týkajúcu sa aplikácie § 59 ods. 1 zákona o konkurze. Podľa najvyššieho súdu „... bolo zrejmé, že súdy nižších inštancií pri právnom posúdení veci vychádzali z totožných zákonných ustanovení, a preto neprichádzala do úvahy aplikácia § 382 C. s. p. Preto s ohľadom na uvedené nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p.“.

10. Pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci najvyšší súd skúmal v prvom rade otázku prípustnosti dovolania v zmysle § 421 CSP. K prvej sťažovateľkou formulovanej dovolacej otázke uviedol, že od jej vyriešenia nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd poukázal na to, že z § 59 ods. 1 zákona o konkurze vyplývajú viaceré skutkové podstaty zvýhodňujúcich právnych úkonov, a to:

„1. právne úkony, ktorými dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu,
2. právne úkony, ktorými zabezpečil svoj záväzok neskôr, ako záväzok vznikol,
3. právne úkony, ktorými dohodol úpravu alebo nahradenie svojho záväzku vo svoj neprospech a
4. právne úkony, ktorými inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom.“

Sťažovateľka podľa dovolacieho súdu kumulovala skutkovú podstatu 1 so skutkovou podstatou 4, a to bez zákonného podkladu. Na naplnenie dikcie skutkovej podstaty „iný právny úkon neodôvodnene zvýhodňujúci veriteľa pred inými veriteľmi“ nie je potrebné splnenie podmienky, aby splatnosť záväzku úpadcu nastala až vyhlásením konkurzu. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal aj na svoje rozhodnutie sp. zn. 3 Obdo 64/2020, v zmysle ktorého: „Aby mohol byť určitý právny úkon dlžníka posúdený ako zvýhodňujúci právny úkon, musí ho dlžník uskutočniť so svojim veriteľom na úkor iných veriteľov, v dôsledku čoho nie je možné uspokojiť v konkurze prihlásené pohľadávky ostatných veriteľov v celom rozsahu. Ďalšou podmienkou je, aby tento právny úkon dlžníka spôsobil jeho úpadok, alebo bol už uskutočnený v čase jeho úpadku. Ak sú tieto predpoklady splnené, je naplnený dôvod pre vyhovieť žalobe správcu so všetkými dôsledkami s tým spojenými (vrátane povinnosti žalovanej strany vydať do konkurznej podstaty prospech získaný neúčinným právnym úkonom od úpadcu).“

11. K sťažovateľkou formulovanej druhej dovolacej otázke, teda či došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, najvyšší súd uviedol, že nejde o otázku právnú, ale skutkovú, navyše v tomto prípade sa žalobca domáhal odporovateľnosti zvýhodňujúceho právneho úkonu, pre ktorý je relevantné ukrátenie niektorého z veriteľov na úkor iných veriteľov, a nie zmenšenie majetku dlžníka. Opätovne poukázal aj na závery rozhodnutia sp. zn. 3 Obdo 64/2020, ktoré boli plne aplikovateľné na prejednávajúcu vec, čo svedčilo o správnosti argumentácie odvolacieho súdu.

II. Argumentácia sťažovateľky

12. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Dovolací súd nesprávnym spôsobom aproboval podľa sťažovateľky neudržateľný výklad § 59 ods. 1 zákona o konkurze. Sťažovateľka je toho právneho názoru, že odporovať možno právnemu úkonu, ktorým došlo k plneniu záväzku, iba ak došlo k plneniu pohľadávky splatnej až vyhlásením konkurzu. Pokiaľ išlo o plnenie pohľadávky riadne splatnej pred vyhlásením konkurzu, z dikcie § 59 ods. 1 zákona o konkurze jednoznačne vyplýva, že tomuto právnemu úkonu dlžníka nemožno úspešne odporovať. Dikcia poslednej skutkovej podstaty popisujúcej zvýhodňujúci právny úkon (inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom) sa pritom nevzťahuje na právne úkony, ktorými dochádza k splneniu záväzku (solučné právne úkony), keďže podľa sťažovateľky tieto sú súčasťou prvej skutkovej podstaty (právny úkon, ktorým dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu), kde je potrebné splnenie podmienky splatnosti, a ďalšie skutkové podstaty popísané v § 59 ods. 1 zákona o konkurze už nepokrývajú solučné právne úkony.

b) Poukazuje aj na okolnosti, za ktorých došlo k uskutočneniu právneho úkonu s dlžníkom, sťažovateľka s ním riadne uzatvorila kúpnu zmluvu, dodala mu objednaný tovar, za ktorý dlžník zaplatil dohodnutú kúpnu cenu. Sťažovateľka nemohla v čase dojednania právneho úkonu, ako ani v čase jeho plnenia predpokladať vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Je preto neudržateľné, aby bola postihovaná sankciou vrátenia prijatého plnenia do všeobecnej podstaty úpadcu, ak z jej strany došlo k riadnemu uskutočneniu dojednaného záväzku, rovnako aj dlžník svoj peňažný záväzok uhradil riadne v dohodnutom čase, nedošlo teda k úhrade pred splatnosťou záväzku. Výklad, ktorý zvolili všeobecné súdy, má neprijateľný vplyv aj na podnikateľskú prax: *«Znamenalo by to, že podnikateľské subjekty čeliace rôznym ťažkostiam (napr. spoločnosti v kríze) by počas značne dlhého obdobia pred začatím prípadného konkurzného konania fakticky nemohli nič nakupovať, pretože ak by za obdržané plnenie svojmu dodávateľovi riadne zaplatili, išlo by o zvýhodňujúci – a teda v konkurze neúčinný – právny úkon. Je to prístup odporujúci nielen esenciálnym súkromnoprávnym zásadám, najmä pacta sunt servanda a „dlhy je potrebné platiť“, ale predovšetkým v neprekonateľnom konflikte so záujmom na riadnom ozdravení spoločnosti, ktorá je v úpadku, resp. ktorej úpadok hrozí...»*

c) Dovolací súd nesprávne uchoпил obsah sťažovateľkou formulovanej dovolacej otázky, sťažovateľka podľa svojho názoru nekumulovala dve skutkové podstaty popísané v § 59 ods. 1 zákona o konkurze, ale postavila ich oproti sebe ako navzájom sa vylučujúce. Okrem toho najvyšší súd posúdil dovolaciu otázku meritórnym spôsobom, pričom dovolanie bolo v konečnom dôsledku odmietnuté z dôvodov, ktoré sa týkajú výlučne prípustnosti dovolania ako procesnej otázky.

d) Najvyšší súd podľa sťažovateľky nedal odpoveď na ňou formulovanú zásadnú právnu otázku, ale dovolanie odmietol bez zákonných dôvodov. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta aj zásah do svojho základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku, poukazujúc na závery nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, v zmysle ktorého aj čl. 20 ods. 1 ústavy v sebe nesie procesné záruky ochrany vlastníctva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 20 ods. 5 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré je podľa sťažovateľky nedostatočne odôvodnené, nedáva odpovede na dovolacie otázky ňou riadne formulované, resp. obsahuje právne posúdenie, ktoré je neudržateľné z hľadiska potrieb praxe a nezodpovedá ani zákonnej dikcii príslušného ustanovenia, procesný dôvod odmietnutia dovolania nezodpovedá meritórnemu prieskumu, ktorý najvyšší súd vykonal.

14. Ústavný súd v prvom rade preskúmal argumentáciu najvyššieho súdu vo vzťahu k interpretácii § 59 ods. 1 zákona o konkurze z pohľadu, či nejde o výklad zjavne svojvoľný, arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený, čo by mohlo viesť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu takéto nedostatky neidentifikoval.

15. Najvyšší súd v dôvodoch rozhodnutia diferencoval z § 59 ods. 1 zákona o konkurze štyri skutkové podstaty zvýhodňujúceho právneho úkonu, pričom podľa zisteného skutkového stavu a v zhode s rozhodnutiami súdov nižších inštancií posúdil sporný právny úkon ako právny úkon, ktorým dlžník inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom. Svoj právny názor podporil aj vlastnou judikatúrou, a to rozhodnutím sp. zn. 3 Obdo 64/2020. Nestotožnil sa teda s argumentáciou sťažovateľky, že v jej prípade išlo o v poradí prvú skutkovú podstatu zvýhodňujúceho právneho úkonu (právny úkon, ktorým dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu).

16. Rovnako ani z pohľadu ústavného súdu nemožno súhlasiť s argumentáciou sťažovateľky, že solučnému právnomu úkonu možno odporovať len vtedy, ak by jeho splatnosť nastala až vyhlásením konkurzu, teda v prípade, ak by jeho splatnosť nastala skôr, nebolo by mu možné vôbec odporovať, čím by ani nebolo možné prejednávany prípad sťažovateľky podradiť pod inú skutkovú podstatu zvýhodňujúceho právneho úkonu. Uvedené nezodpovedá výslovnej dikcii § 59 ods. 1 zákona o konkurze, ktorý označuje právne úkony, ktorým možno v konkurze odporovať, pričom pre všetky typy popísaných úkonov musí platiť pravidlo, že „*nimi dlžník zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom a týmto právnym úkonom zároveň došlo k ukráteniu pohľadávok ostatných veriteľov, ktoré si po vyhlásení konkurzu prihlásili prihláškou.*“ (ĎURICA, Milan. *Zákon o konkurze a reštrukturalizácii*. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 532.). Navyše ide o demonštratívny výpočet (porov. tamtiež).

17. Výklad, aký zvolili všeobecné súdy, zodpovedá jednej zo základných zásad konkurzného konania, aby k uspokojeniu veriteľov došlo pomerným spôsobom pri zachovaní rovnakého postavenia veriteľov (tzv. princíp *pari passu*). V tomto prípade bol dlžník v čase úhrady záväzku sťažovateľke v úpadku, hoci táto skutočnosť ešte nebola formálne deklarovaná (na jeho majetok ešte nebol vyhlásený konkurz ani začaté konkurzné konanie), objektívne však nebol schopný hradiť priebežne svoje záväzky, ale uprednostnil jedného veriteľa na úkor ostatných. Ak by bol dlžník v tom čase už v konkurze, nemohol by v celom rozsahu uspokojiť sťažovateľku. V uvedenom konaní dlžníka spočívalo zvýhodnenie sťažovateľky na úkor ostatných veriteľov. Keďže

sťažovateľkina pohľadávka splnením zanikla, nemusela si ju prihlasovať do následne vyhláseného konkurzu, pričom popri sťažovateľke existovali ďalší veritelia, ktorí tak urobiť museli a ich pohľadávky vznikli a boli splatné skôr. Zároveň možno aj predpokladať, že k úplnému uspokojeniu ich pohľadávok v konkurze už nedôjde. Navyše na úhradu niektorých svojich záväzkov bol dlžník zaviazaný aj reštrukturalizačným plánom, ktorý, ako súd prvej inštancie uviedol, dlžník neplnil.

18. Situácia dlžníka, ktorý bol v úpadku, teda nebol schopný hradiť svoje splatné záväzky, vyvolala potrebu, aby záujem jedného veriteľa (sťažovateľky) na uspokojení jeho pohľadávky v celom rozsahu ustúpil kolektívnemu záujmu ostatných veriteľov na aspoň pomernom uspokojení ich do konkurzu prihlásených pohľadávok za splnenia podmienky, že úhradou záväzku dlžník ukrátil svojich ostatných veriteľov, čo sťažovateľka ani nespochybnila.

19. Pre úspešné odporovanie právnomu úkonu dlžníka v zmysle § 57 a nasl. zákona o konkurze sa navyše nevyžaduje vedomosť veriteľa o prípadnom ukračovacom úmysle dlžníka, resp. vedomosť veriteľa o jeho platobnej neschopnosti, resp. úpadku, ide o výlučne objektívne posudzovanie. Argumentácia sťažovateľky o nemožnosti predpokladať začatie konkurzného konania na majetok dlžníka je preto irelevantnou.

20. Námietkam sťažovateľky, ktorými naznačuje, že výklad zvolený všeobecnými súdmi znamená, že podnikateľské subjekty v kríze by svoju nepriaznivú finančnú situáciu nemohli riešiť obnovením podnikania a vstupovaním do právnych vzťahov s tretími osobami, rovnako nemožno prisvedčiť, keďže všeobecne možno odporovať iba tomu právnomu úkonu, ktorý ukrátil niektorého z veriteľov [porov.: „Ukrátenie spočíva v tom, že sa hodnota majetku dlžníka zmenší viac ako v prípade, ak by sa posudzovaný právny úkon neurobil. O ukrátenie však nejde, ak sa hodnota majetku dlžníka síce v dôsledku právneho úkonu zmenší, no v prípade, ak by právny úkon nebol urobený, hodnota by sa zmenšila viac. Typickým príkladom sú platby za dodávku elektrickej energie v čase dlžníkovho úpadku, keď v prípade, ak by neboli urobené, dodávateľ energií by odstavil prevádzku dlžníkovho podniku od ďalších dodávok a v dôsledku toho by sa hodnota dlžníkovho majetku znehodnotila viac.“ (In: POSPÍŠIL, B. a kol. *Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer, 2016, s. 368.)]. Ak by teda dlžník vykonával právne úkony, ktoré jeho podnikateľskú aktivitu stimulovali, nemožno hovoriť o ukračovacom úkone. V prejednávanej veci ale dlžník nevykonával podľa všeobecných súdov žiadnu podnikateľskú činnosť, v čase uskutočnenia sporných právnych úkonov bol už v úpadku.

21. Sťažovateľka ďalej namieta, že dovolací súd uskutočnil meritórny prieskum jej dovolacej otázky, pričom vo výsledku rozhodol o odmietnutí dovolania z procesných dôvodov. K uvedenému ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

22. S ohľadom na už ústavným súdom vyslovené závery týkajúce sa materiálneho posúdenia obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré zodpovedá zárukám v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, posúdenie konkrétneho zákonného dôvodu zakladajúceho

neúspech sťažovateľky v dovolacom konaní nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu zásahu do označených práv. Z pohľadu ústavného súdu sa najvyšší súd podaným dovolaním zaoberal a vecne zodpovedal na argumenty formulované sťažovateľkou v dovolacom konaní.

23. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka spája s porušením procesných záruk obsiahnutých v týchto ustanoveniach. Keďže ústavným súdom nebola identifikovaná možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, rovnaký záver možno vysloviť aj vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

24. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 5 ústavy ústavný súd uvádza, že zásah podľa čl. 20 ods. 5 sa týka majetku, ktorý vlastník nenadobudol v súlade s právnym poriadkom, označený článok ústavy sa teda na prejednávajúcu vec ani nevzťahuje.

25. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, rozhodovanie o jej ďalších procesných návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu